

Nummer 9	1. Maj 1916	65. Aargang

Daab.

Af Ældste Joseph E. Cardon i »Liahona«.

(Fortsat.)

Daabens Maade.

Det er bleven vist, at Daab er nødvendig til Salighed, og da Daab er „Daab" og efter Ordets Mening betyder „Neddyppelse" i Vandet, er Daabens Maade af Vigtighed, for at Ordinancen kan blive rigtigt udført og være en „Daab" i Ordets sande Betydning; ellers kan Handlingen jo ikke kaldes med dette Navn. Det er lige saa forkert at forandre Daabsmaaden som helt at undlade at udføre Ordinancen. Lad os derfor undersøge, hvilken Daabsmaade der er den rigtige. Før vi fremfører og overvejer Skriftsteder, vil vi imidlertid nævne nogle interessante Punkter fra den verdslige Historie, der kan have Interesse for enhver, som vil undersøge Spørgsmaalet. Ordet „Daab" svarer til det græske Ord »baptizo« eller »bapto«, der betyder at „dyppe", „dykke", „nedsænke". Oldtidens Skribenter, som levede før og efter Kristi Komme, benyttede Ordet i denne Betydning, og saaledes blev det forstaaet af Folk i hine Tider. Mange af de saakaldte „Kirkefædre", Historieskrivere og Meddelere beretter, at Daab ved Neddyppelse eller Begravelse i Vand var den Fremgangsmaade, der blev anvendt i den første kristne Tid.

Mosheim skriver: „Daabens Sakrament blev i det første Aarhundrede udført paa Steder, som var udsete dertil, og som laa noget borte fra de offentlige Forsamlingshuse, og Daaben blev udført ved Begravelse af det hele Legeme i Daabsfonten." (Vol. I. S. 127 — Eccl.

History.) Han skriver videre, idet han taler om Personer, der blev døbte i det andet Aarhundrede, at, „de Personer, som skulde døbes, blev neddyppede under Vandet og indlemmede i Kristi Rige ved højtidelig Nævnelse af Faderen, Sønnen og den Helligaand, efter den udtrykkelige Befaling af vor velsignede Frelser".

Martin Luther siger: „Ordet „Daab" sigter til det græske Ord »baptizo« og er beslægtet med Begrebet dyppe, saaledes som naar vi dypper noget i Vand, for at det kan blive fuldstændig skjult af Vandet. Jeg vilde ønske, at de, som skal døbes, kunde blive fuldstændig begravede i Vand, i Overensstemmelse med Ordets Mening og den symbolske Betydning af denne Ordinance."

Kalvin siger: „Ordet „Daab" antyder at neddyppe, og denne Fremgangsmaade blev iagttaget af Oldkirken."

Schaff, en bekjendt schweizisk Teolog, siger: „Først ved Slutningen af det trettende Aarhundrede blev Bestænkelse Reglen og Neddyppelse Undtagelsen."

Den lærde Biskop Jeremy Taylor skriver: „Den Skik, som Oldtidskirkerne anvendte ved Daab, var ikke Bestænkelse, men Neddyppelse for at følge Ordets ligefremme Mening og vor velsignede Frelsers Exempel."

Robinson, den store Sprogmand og Bibellærde, siger: „De indfødte Grækere maa forstaa deres eget Sprog bedre end fremmede, og de har altid forstaaet Ordet »baptizo« som Neddypning, og derfor har de, lige siden de antog Kristendommen, døbt ved Neddypning og benytter fremdeles denne Fremgangsmaade."

Ovenstaaende Vidnesbyrd, som er tagne fra et stort Udvalg af lignende Udtalelser, viser tydeligt, at Daabsmaaden var at neddyppe. De hellige Skrifter indeholder ogsaa mange Beviser for denne Daabsmaades Rigtighed, hvilket følgende Skriftsteder vil vise:

„Men da Jesus var bleven døbt, steg han strax op af Vandet." (Math. 3, 16.) „Og hele Judæas Land og alle i Jerusalem gik ud og bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekjendte deres Synder." (Mark. 1, 5.) „Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand der; og man kom derhen og lod sig døbe." (Joh. 3, 23.)

Det vilde være mærkeligt, hvis Døberen Johannes og Apostlene i hine Dage døbte ved Overøselse, at de da søgte hen til Floden for at udføre denne Handling.

Lad os ogsaa overveje Beretningen i Apostlenes Gjerninger, 8. Kap., 38. V., angaaende Skatmesterens Daab. „Og han bød, at Vognen skulde holde, og de stege begge ned i Vandet, baade Filip og Hofmanden; og han døbte ham."

Apostelen Paulus sammenligner Daaben med Kristi Begravelse. Han siger: „Eller vide I ikke, at vi, saa mange som bleve døbte til Kristus Jesus, bleve døbte til hans Død? Vi bleve altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus blev opreist fra de døde ved Faderens Herlighed, saaledes ogsaa vi skulle vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi

ere blevne forenede med ham til Lighed med hans Død, da skulle vi ogsaa være det til Lighed med hans Opstandelse." (Rom. 6 : 3—5.)

Mange andre lignende forklarende Udtalelser finder vi i Skriften, som beviser, at den rette Daabsmaade er Daab ved Neddyppelse, og at ingen anden Daabsmaade er antagelig af vor himmelske Fader.

Daabens Hensigt.

Af det, vi har anført, er det formentlig indlysende for den forstandige og fordomsfri Undersøger, at Daab er nødvendig til Frelse, og at Neddyppelsens eller Begravelsens Daab er den eneste rette Daabsmaade.

Det næste Spørgsmaal, som naturlig kommer til Overvejelse, er Spørgsmaalet om Daabens Hensigt. Vi vil igjen søge Besvarelsen i Skriften og bevise, at Vanddaaben er til Syndernes Forladelse.

Vi citerer: „Johannes kom, han, som døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse." (Mark. 1, 4.) „Og han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse." (Luk. 3,3.)

Daaben er altsaa til Syndernes Forladelse; og hvor naturlig og velsignet er ikke Daabsprincippet! Thi saa snart et Menneske er sig bevidst at have handlet forkert og oprigtig angrer sine Fejl, da ønsker han eller hun Tilgivelse. Daaben er indstiftet i denne Hensigt for at tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer og udføre Faderens Befalinger.

Vi kan ogsaa henvise til Pinsefestens Dag, da store Skarer var forsamlede og med Opmærksomhed lyttede til Apostlenes Lærdomme vedrørende Messias, hans Frelsergjerning, Forfølgelse og Korsfæstelse. De forstod, efter at have lyttet til Peters hjertegribende Pinsetale, at de var Skyld i Kristi Død; og de var stukne i deres Hjerter. Saa dybt følte de Byrden af deres Forbrydelse, at de udbrød i deres Sjæleangst: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?" Da sagde Peter til dem: Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Synderens Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave." ... „De, som nu gjerne annammede hans Ord, bleve døbte; og der vandtes samme Dag henved tre tusinde Sjæle." (Ap. Gj. 2 : 38, 41.)

Da Paulus — den store Apostel, som forkyndte Evangeliet til Hedningerne, og som førend sin Omvendelse forfulgte de Hellige — var paa Vejen til Damaskus, meddelte Frelseren ham, at han skulde gaa ind til Damaskus, til en Mand ved Navn Ananias, som vilde sige ham, hvad han skulde gjøre for at faa Tilgivelse for, hvad han havde forbrudt sig mod Herren. Paulus adlød og blev helbredet for sin Blindhed. Da sagde Ananias til ham: „Og nu, hvorfor tøver Du? Staa op, lad Dig døbe og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn." (Ap. Gj. 22, 16.)

Der er mange andre lignende Skriftsteder, som beviser, at Daabs-Ordinancen er til Syndernes Forladelse, men de nævnte rammende Skriftsteder vil uden Tvivl være tilstrækkelige.

Hvem er værdig til at blive døbt?

Kun de, som kan blive underviste, og som kan tro, omvende sig og modtage Guds Ord, er værdige til at blive døbte. Frelseren sagde til sine Apostle: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn; og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder. Og se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende." (Math. 28 : 19, 20.)

Vi kan forstaa, at de, som er gamle nok og i Stand til at fatte hvad der hører Gud til, vil modtage Daab.

Vi læser fremdeles i Skriften: „Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16, 16.) „Men, da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder." (Ap. Gj. 8, 12.)

Ovenstaaende Skriftsteder beviser, at de, som tror Evangeliet (og adlyder Budene efter Evangeliets Krav) er værdige til at blive døbte. Vi kan ogsaa forstaa, at spæde Børn og Børn, som ikke kan holdes ansvarlige, fordi de endnu ikke er udviklede nok til at skjelne mellem Ret og Uret — vi kan forstaa, at saadanne smaa Børn i Henseende til Daabsordinancens Betydning ikke kan blive døbte. Af alle dem, som lyttede til Filip og troede Budskabet, han bragte, kunde kun Mænd og Kvinder og større Børn, hvis der var saadanne tilstede, blive døbte. Derfor berettes der ogsaa kun om, at „Mænd og Kvinder" blev døbte. Smaa Børn var ikke i Stand til at forstaa Evangeliets Lærdomme; de kunde derfor ikke endnu tro dem og kunde derfor ikke blive døbte; og de behøvede i Henhold til Evangeliets Plan ikke at blive døbte; „thi Guds Rige hører saadanne til".

En Person maa fremdeles, for at være berettiget til at blive døbt, omvende sig fra sine Synder. Peter sagde til den forsamlede Mængde paa Pinsefestens Dag, at de maatte omvende sig for at være beredte til at blive døbte. Ogsaa med Hensyn til Omvendelse gjælder det, at smaa Børn, som ikke kjender Guds Love og ikke forstaar, hvad Omvendelse er, som en naturlig Følge deraf ikke kan døbes.

Ved andre Lejligheder sagde Frelseren: „Jeg kom ikke for at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse." (Luk. 5, 32.) „Bærer da Frugter, som ere Omvendelsen værdige." (Luk. 3, 8.)

Kun de, som „ere i Bitterheds Galde og i Syndens Baand", vil kunne paastaa, at smaa Børn er Syndere. Frelseren irettesatte sine Disciple, da de forbød Mødrene at bringe de smaa Børn til ham, og var meget fortørnet derover. Skriften siger: „Men da Jesus saa det, blev han vred og sagde til dem: Lader de smaa Børn komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige hører saadanne til. Sandelig siger jeg Eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det. Og han tog dem i Favn og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem." (Mark. 10, 14—16.)

Spæde Børns Daab er en menneskelig Indstiftelse; den kan ikke

forsvares af Skrifterne, men er tvertimod i Strid med dem. For at retfærdiggjøre deres Tro paa spæde Børns og mindreaarige Børns Daab henviser nogle til Skriftstedet om, at en Mand ved Navn Stefanos' Husstand blev døbt. (1. Kor. 1, 16), og de siger, at der sandsynligvis har været smaa Børn i denne Familie, men vi læser i 1. Kor. 16 : 15, 16: „I kjende Stefanos' Hus, at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene de Hellige — til, at ogsaa I skulle underordne Eder under saadanne og enhver, som arbejder med og har Besvær."

Disse Apostelens Udtalelser beviser klart, at der ikke kan have været mindreaarige Børn i Stefanos' Husstand paa den Tid, de blev døbte; thi Børn kunde ikke virke som deres aandelige Vejledere. Paulus vilde ikke forlange af Korinthierne, at de skulde „underordne" sig Børn.

Følgende er taget fra kirkehistoriske Kommentarer og beviser, at spæde Børns Daab var ukjendt i de første to Hundrede Aar efter Kristus.

Curcellaneus skriver: „At døbe spæde Børn var ganske ukjendt i de første 2 Aarhundreder efter Kristus. Biskop Jeremy Taylor siger: „Ud fra Kristi Handling, at han velsignede smaa Børn, at drage den Slutning, at de skulle døbes, beviser nærmest, at man ikke kan finde noget bedre Bevis for Rigtigheden af spæde Børns Daab."

Martin Luther siger: „Det kan ikke udledes af de hellige Skrifter, at spæde Børns Daab var indstiftet af Kristus eller paabegyndt i den første kristne Tid af Apostlene." Han indrømmede dette villigt.

Daaben, den rette og sande Daab, er, som de hellige Skrifter antyder, absolut nødvendig til Frelse. Ingen, som har naaet Ansvarlighedsalderen, kan indgaa i Guds Rige uden at have vist Lydighed mod dette Daabsbud. De, som levede i Tidsperioder, da Evangeliet ikke var paa Jorden og der ingen var, som havde guddommelig Myndighed til at udføre Daabens Ordinance, kan faa denne hellige Handling udført ved Stedfortrædere, som det skete i Apostlenes Dage. (Se 1. Kor. 15, 29.)

Guds Rige her oven til er et Rige, i hvilket der hersker fuldkommen Orden, og alle, som tilhører Riget, retter sig efter Rigets Vedtægter, alle de, som formedelst Trofasthed har modtaget en Arv der.

Adlydelse af de hellige Principper, som kaldes Evangeliets Principper, er absolut nødvendig for hver Sjæl, der ønsker at høre Guds Rige til her paa Jorden.

Den Orden, som existerer i Guds Rige, kræver først, at vi skal øve Tro paa den almægtige Gud og paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand. Troen maa blive fulgt af en oprigtig og ægte Omvendelse, en Forsagelse af al Slags Synd, og naar disse Krav er fyldestgjorte, maa Mennesket for at kunne blive delagtiggjort i Guds Herligheds riges Velsignelser blive døbt ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse, hvilket er den eneste Daabsmaade, Herren vil anerkjende; Daaben kan ikke være til Syndernes Forladelse, undtagen den udføres af en rettelig bemyndiget Herrens Tjener.

Naar denne Ordinance paa rette Maade er bleven udført, staar

den ved Vanddaaben gjenfødte som en ny Skabning, thi hans Synder er ham tilgivne, og han bliver betragtet som ren i den evige Guds, vor himmelske Faders Øjne; han kan nu modtage den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af Kristi Kirkes Ældster; og Helligaanden, de Helliges Vejleder i Livet, vil stedse oplyse og lede den Døbte ad den „snævre og trange Sti", der er den eneste Vej, som fører til Guds Rige. Enhver Person, som elsker sin Sjæls Frelse, skulde derfor omhyggeligt overveje disse Evangeliets første Principper og bede med Alvorlighed og Inderlighed til Herren om, at han vil tilkjendegive for ham, om denne Plan er den rette Saliggjørelses-Plan, og hvis den er det, at det da maa forundes ham at have Styrke til at rette sig efter Guds Anordninger, saa at hans Sjæl kan blive frelst med de Retfærdiges Sjæle i Guds celestiale Herlighedsrige.

Kun to Kirker.

Af Dr. James E. Talmage.

(„Bikuben"s Oversættelse.)

I Forbindelse med den store internationale Panama-Pacific-Udstilling, som vil gjøre Aaret 1915 til et af de mindeværdigste i Historien, blev der afholdt en religions-filosofisk Kongres i San Francisko den 29., 30. og 31. Juli. Der blev afholdt tre Møder hver Dag. Dagsordenen var bleven fastsat i Forvejen og officielle Bekjendtgjørelser udsendt. De for hver Dag bestemte Forhandlinger var tydeligt afgrændsede. I de trykte Cirkulærer blev den første Dag kaldet: de Kristnes Dag, den anden: Hinduernes Dag og den tredie: Orientalernes Dag.

Denne Sammenkomsts altomfattende og universelle Karakter og de Bevæggrunde, der ledte til Afholdelsen af denne religions-filosofiske Verdenskongres, er antydet i følgende Sætninger, der fandtes paa det officielle Programs Titelblad:

„Frihedens, Lighedens og Fordrageligheden Interesser er bedre tjent med, at de forskjellige Aandsretninger føres sammen til en fredsommelig Drøftelse, end ved at samle alle Saadanne, der kun er af forskjellig Nationalitet."

Ophavsmændenes Formaal med denne frisindede Indbydelse til Repræsentanter fra alle Religionssystemer, der paastaar at have et selvstændigt filosofisk Grundlag, er tydeligt tilkjendegivet i følgende Gjengivelse af en Del af Programmet:

Orientalernes Dag: Muhamedanismens Filosofi; Sufistisk Filosofi; Bahai-Troens Grundprincipper; Taoistisk Filosofi; Confucius' Filosofi; Shimtoismens Filosofi; Buddhismens Grundsætninger; nyere psykologiske Undersøgelser og hvad de lærer os; Teosofi som en Religion.

Hinduernes Dag: Veda-Filosofien; Hinduismens Omfang og Natur; den vediske Sjælelære; Brahma-Somajs Filosofi; Zoroasters Lære; Yoga-Filosofien; Sikkernes Religion.

De Kristnes Dag: Katolicismen i den græske, orthodoxe Kirke; „Mormonismens" filosofiske Grundlag; den romersk-katholske Kirkes Filosofi.

Det falder strax i Øjnene, at Orientens forskjellige religiøse Systemer, som fik Lejlighed til at fremsætte deres Lære, er meget talrige i Sammenligning med dem, som fik Ret til at blive hørt paa de Kristnes Dag. Paa Programmet for den Dag var kun to af Dagens Møder bestemte til Fremstilling af de egentlige kristne Kirkers Filosofi. Aftenmødet var overladt til ikke-kristne og anti-kristne Talere, hvilket fremgaar af følgende Emner: Judaismens Filosofi; Atheismens Filosofi.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev indbudt til at sende en Repræsentant til Kongressen, og Forfatteren af disse Linier havde den Ære at blive beskikket hertil af Kirkens præsiderende Myndigheder.

Nødvendigheden af den snævre Begrændsning af Programmet for Møderne paa de Kristnes Dag vil være selvindlysende for enhver fordomsfri og maalbevidst Person, der studerer Kristendommen, som et Religionssystem, tilkjendegivet gjennem kirkelige Organisationer. Det maa erindres, at denne Sammenkomst i San Francisko udgjorde en religionsfilosofisk Kongres, ikke en kirkelig Konvention eller et Religionsparlament. Hver Taler skulde behandle det religionsfilosofiske Grundlag, hvorpaa vedkommende System hvilede. De forskjellige Religioners Hovedlærdomme skulde forklares og begrundes fra et fornuftigt og sammenhængende Standpunkt i et Foredrag — ikke udlægges eller forkyndes i en Prædiken.

Det er en højst mærkelig Kjendsgjerning — der dog ikke, som allerede anført, er vanskelig at forklare — at man ved Udarbejdelsen af Programmet for denne, den sidste og i mange Henseender den betydningsfuldeste af alle internationale Religionskongresser, kun gav tre religiøse Organisationer eller Kirker Plads i de officielt arrangerede Forhandlinger paa de Kristnes Dag, og at disse tre var de Kirker, der repræsenterer Katolicismen, Protestantismen og „Mormonismen".

Ganske vist var der givet baade den romersk- og den græsk-katolske Kirke Lejlighed til at fremstille Katolicismen. Dette har sin Grund i, at den Splittelse, der delte Romerkirken og havde til Følge, at den græsk-katolske Kirke opstod, er af saa gammel Dato, idet den fandt Sted i det fjerde Aarhundrede. Hver af de to Kirkesamfund har siden vedblevet at fremføre, hvad de paastod var gode filosofiske og bibelske Beviser for Rigtigheden af deres Standpunkt. Det var med øjensynlig Skuffelse, at Forsamlingen modtog Efterretningen om, at den katolske Prælat fra New-York, hvem det var paalagt at repræsentere den romersk-katolske Kirke ved Kongressen, ikke var tilstede; men det Haab blev udtalt, at hans Afhandling om »The Philosophy of Roman Catholicisme« vil fremkomme i den paatænkte Udgivelse af Kongressens Forhandlinger.

Foredraget af Repræsentanten for den græsk-katolske Kirke, der blev introduceret som Overabbed i den orthodoxe græske Kirke, var nærmest en Overraskelse. I Stedet for paa sin Kirkes Vegne at paastaa at have fast og sikker Grund under Fødderne, søgte Taleren at bevise den græske og romerske Kirkes Enhed, og han udtalte sig for den græske

Kirkes Tilbagevenden til den romerske Fold, med Paven som Hyrde for den gjenforenede Hjord.

Foredraget om „Den protestantiske Kristendoms Filosofi“ var aldeles blottet for enhver Antydning af filosofiske Støttepunkter for protestantiske Kirker, som for Expl., at nogle eller alle tilsammen udgjorde den af Jesus Kristus oprettede Kirke eller var i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed, gjennem Sukcession eller paa anden Maade. Taleren nøjedes med at omtale og paavise Ønskeligheden af kirkelig Enighed og en Udjævning af de Skranker, der nu adskiller de mange kristne Sekter.

„Mormonismen“ var det eneste Religionssystem, der fremsatte en bestemt, utvetydig og selvstændig filosofisk Grundvold for sine Lærdomme. Naar jeg gjør denne Paastand, har jeg selve Emnet og ikke min Fremlæggelse af det i Tankerne, hvorfor jeg giver Afkald paa enhver nok saa ubetydelig Antydning af personlig Udmærkelse. Et Program, der i vore Dage opfordrede til en Fremstilling af Kristendommens Filosofi, vilde være i høj Grad mangelfuldt, hvis „Mormonismen“ blev udelukket derfra. Indbyderne til denne Kongres var sig denne Kjendsgjerning fuldt bevidst.

Men, kunde nogen spørge, hvorfor var der ikke i en saadan Forsamling af Repræsentanter fra kristne Kirker sørget for Plads til Presbyterianere, Metodister, Lutheranere og andre organiserede Samfund, der bekjender sig til Kristendommen? Svaret vilde blive, at ingen af disse Organisationer, hvor ædle deres Hensigter og hvor virksomme og opofrende deres Præster og Medlemmer end er, — ingen af dem erklærer at være i Besiddelse af det hellige Præstedømme, uden hvilket der ikke kan være nogen Jesu Kristi Kirke. Deres egne Indrømmelser saavelsom Historiens Beretning om deres Opkomst og Vært tilkjendegiver, at det er Sekter og ikke Kirker.

Besiddelsen af Præstedømmets Fuldmagt gjennem guddommelig Bemyndigelse til at handle i Guds Navn er et nødvendigt og uundværligt Kjendetegn paa Kristi Kirke. Kirkelige Organisationer, der ikke en Gang henviser til blot den mindste Antydning af en saadan Bemyndigelse, er aldeles blottede for nogetsomhelst fornuftigt Støttepunkt for den Paastand, at de er Jesu Kristi Kirke.

Bedømt fra dette Standpunkt alene, aldeles bortset fra Spørgsmaalet, om der er Beviser paa Sandheden af deres Paastand eller ikke, og indskrænkende Betegnelsen „Kirke“ til at mene saadanne Organisationer, som paastaar at være i Besiddelse af guddommelig Myndighed — bedømt fra dette Standpunkt er der i Dag kun to Kirker paa Jorden: den romersk-katolske Kirke og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

— Den Vise taler ikke om alt, hvad han gjør, men han gjør intet, som han ikke tør tale om.

Mandag den 1. Maj 1916.

Præsident Hyrum M. Smiths Nytaarshilsen.

—

Vi har lige modtaget det første Numer af »Millennial Star« for indeværende Aar, hvori Præsident Hyrum M. Smiths Nytaarshilsen til de Hellige og til Venner i den europæiske Mission findes. Paa Grund af Krigsforholdene kunde »Millennial Star«, der udgives fra den europæiske Missions Kontor i Liverpool, England, ikke sendes direkte til os, men maatte sendes til de Forenede Stater og derfra til vort Kontor; derfor er Bladet først nu kommet os i Hænde.

„Nytaarshilsenen" indeholder mange opmuntrende og trøstende Ord til de Hellige, Ord, som vi veed vil blive læst med Glæde og styrke de Hellige i Troen paa vor Forløsers Evangelium. Vi gjengiver den nedenfor i den Forvisning, at Præsidentens Ord vil blive til Velsignelse for alle, som læser dem.

Præsident Hyrum M. Smith skriver:

„Vi sender en Hilsen til Læserne af »Millennial Star« og alle de Hellige og Venner i den britiske og de øvrige europæiske Missioner, idet vi ønsker Eder alle et glædeligt Nytaar med mange frydefulde Timer og Fremskridt i enhver Henseende. Gid det nye Aar maa bringe Fred til Verden, hvis det er hans Villie, som regjerer Nationerne, saaledes at deres dybe Vunder kan blive lægte og Lykke vende tilbage til de ensomme i Hjemmene og Glands til de Øjne, som er matte af Taarer.

Aaret, som er forløbet, har bragt Sorger og Smerter til mange af Guds Børn. De har gjennemgaaet Prøver og Gjenvordigheder. Men Gud har givet dem Styrke til at bære deres Byrder med Taalmodighed og Sindsligevægt. Deres Tro er voxet og bleven stærkere, deres aandelige Syn klarere, og derfor er de opfyldte af Taknemlighed. De forstaar mere end nogensinde før Betydningen af Skriftstedet, som siger:

„I Elskede! Undrer Eder ikke over den Ild, som brænder iblandt Eder til Eders Prøvelse, som om der hændtes Eder noget underligt; men glæder Eder i samme Maal, som I have Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa kunne glæde og fryde Eder ved hans Herligheds Aabenbarelse." (1. Peters Brev, 4 : 12, 13.)

Dette er det endelige Resultat af Prøver, som vi har kunnet udholde ved Troens Kraft. De bringer evig Fryd.

Det sidste Aar har imidlertid ikke alene bragt os haarde Prøvelser, men ogsaa en Mangfoldighed af naaderige Velsignelser, som vi ikke maa glemme. Vi bør tænke over vor himmelske Faders Kjærlighed og Godhed imod os, som David gjorde i sin yndige Sang, der lyder:

„Min Sjæl! Lov Herren, og alt det, som i mig er, love hans hellige Navn. Min Sjæl! Lov Herren og glem ikke alle hans Velgjerninger." (103 : 1, 23.)

Vi veed ikke, hvad det nye Aar vil bringe os, men det veed vi, at Gud lever, og at de, som har sat deres Tillid til ham, er under hans Beskyttelse. Det er ikke nødvendigt, at vi skal kjende Fremtiden i dens Enkeltheder. Vi er alle Passagerer paa Livets stormfulde Ocean og sejler fremad mod Evighedens Strandbred. I al Almindelighed veed vi, i hvilken Retning Skibet vil styre, og nogenlunde, hvor længe Rejsen vil vare. Men med Hensyn til Enkelthederne kan vi ingenting sige. Gaar vi stormfuldt Vejr imøde? Vil vi møde Isbjerge? Vil der ske noget Ulykkestilfælde? Med Hensyn til Kundskab om alle saadanne Ting er vi i Mørke. Vi veed, hvad vi er i Dag, men ikke, hvorledes vort Liv vil forme sig i Morgen. Vi veed kun, at vor Kaptajn paa Skibet er i Stand til at møde alle opstaaende Vanskeligheder, og at, hvis vi retter os efter Reglerne ombord, vil alt blive godt med os, og vi vil naa frelst i Havn.

For mange af vore kristne Venner i Verden er Fremtidsudsigterne mørke og triste, og fra alle Sider bliver der spurgt, om Kristendommen har spillet Fallit, og om Gud lever.

De Sidste-Dages Hellige har ikke frygtsomme Tanker med Hensyn til Fremtiden, eller nogen Tvivl med Hensyn til Guds Tilværelse. De er blevne belærte om, at det, der sker i Dag, vilde ske, og at de skulde være forberedte derpaa, og Begivenhederne styrker kun Troen hos dem og virker til Bekræftelse af den. For dem har Udsigten til Sandhedens Sejr over Løgnen og det falske, det godes Sejr over det onde, aldrig været lysere end nu. Den „lille Sten" ruller og voxer. Vor Fjende kan være fuld af Vrede, men dette er kun, fordi han veed, at hans Tid snart er forbi. Selv om det end til Tider kan synes os, som om Herrens Herlighed er veget bort fra Jorden, og som om Menneskenes Børn er overladte til deres egne Hjerters Opfindelser og Mørkets Magter, saa staar dog den Kjendsgjerning fast, at Herren giver sig tilkjende hele Tiden, endogsaa i de frygtelige Forstyrrelser, der finder Sted omkring os, og Slutningen paa det hele vil blive hans Riges Oprettelse.

Grunden jævnes for Kongens Residensstad, det nye Jerusalem. Gamle Institutioner viger Pladsen for nye. Og naar vor Fader og vor Gud har fuldendt sit Værk med Hensyn til Forløsningen af denne Jords Indbyggere, skal vi synge hans Pris og raabe af Glæde, som vi gjorde, da denne Jords Grundvold blev lagt paa Opstandelsens Morgen.

Idet vi ser fremad til den herlige Dag, som vi gaar i Møde, kan vi ikke andet end have et glædeligt Nytaar."

Hyrum M. Smith.

Tankesprog.

— Menneskene kunne bøje sig for Dyden, men ikke Dyden for Menneskene.

„Mormonismens" Morallære.

Af cand. phil. Einar G. Kiær.

Den udmærkede geologiske Videnskabsmand, dr. phil. James E. Talmage, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, har i en Forelæsning, der senere er udgivet som Pjece (ogsaa paa Dansk), fremsat de Sandhedens Ord, at „„Mormonismen" er noget mere end en moralsk Lovsamling", og at „den adskiller Moralfilosofi fra Religion og paastaar, at til de menneskelige Pligter hører der mere end blot Afholdelse fra Synd".

Denne Kjendsgjerning er saa indlysende, at jeg gad se den Theolog, der tør bestride dens Rigtighed. En nærmere Udredning af Moralens Forhold til Religionen har Talmage givet os senere i samme Forelæsning, idet han betegner Moralen som „Alfabetet, der først maa læres". Det turde jo nemlig være et uigjendriveligt Faktum, at et rent, sædeligt, oprigtigt Liv er det eneste tænkelige Grundlag for virkelig Tro. Ikke uden Grund hedder det: „Vis mig din Tro af dine Gjerninger", et levende Ord, der een Gang for alle fastslaar, at Religionen maa hvile paa visse aldeles bestemte Livsprincipper for at kunne hvile sikkert.

I Sofokles Drama „Antigone" slutter Koret bl. a. med følgende vise Ord:

„Langt større er den, der styrer sit Sind, end den
mægtige Mand . . ."

Hvad allerede Sofokles har indset og indprentet Menneskene gjennem sit Værk, er fra et Sennepskorn blevet til et Træ, der overskygger Jorden, nu, da vi er i Stand til at se hans Ord belyst af Guds og Guds udvalgte Mænds Formaninger og Bud. Da Martin Luther under sit Ophold paa Wartburg oversatte det ny Testamente til Tysk, gjorde han den Opdagelse, at der behøvedes mere end Sprogkundskaber til et saadant Arbejde, thi efter hans Udsagn var „et fromt, trofast, flittigt, gudfrygtigt, kristeligt, lærd, erfarent, øvet Hjerte" en ligesaa stor, om ikke større Nødvendighed. Ja, i Sandhed, til ethvert saadant stort Arbejde fordres der en Hjertets og Sjælens Renhed og Trofasthed, hvor meget mere da ikke til vort Livs største Værk, Arbejdet paa vor egen Sjæls Frelse.

I Overensstemmelse med Apostelen Johannes Raad om, at vi maa vandre i Lyset for at være i Samfund med Kristus, har „Mormonismen" ogsaa paa dette Punkt, som paa alle andre, kunnet sørge for, at Menneskenes Børn ikke skal famle i Mørket, men fremme i det klare Dagslys læse og høre det System af Principper, hvortil den Troende bør støtte sig, og hvorpaa han bør bygge sit Liv.

Et saadant Moralsystem er os skjænket gjennem den i Pagtens Bog, 89. Kap., nedskrevne Aabenbaring, given ved Joseph, Seeren, i Kirtland, Geauga County, Ohio, den 27. Februar 1832.

Aabenbaringen betegnes udtrykkelig som et Visdomsord, givet som Princip med Forjættelse, og lyder fra femte Vers saaledes, „at

saafremt nogen drikker Vin eller stærk Drik blandt Eder, ser, det er ikke godt, ej heller behageligt for Eders Faders Aasyn; ikkun naar I forsamle Eder for at nyde Eders Sakramenter for ham. Og se, dette burde være Vin, ja ren Vin af Vinstokkens Frugt, af Eders egen Tilberedning.

Og atter, stærke Drikke ere ikke for Maven, men til at vadske Eders Legemer med. Og atter, Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det er en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg, og bør bruges med Visdom og Omdømme. Og atter, hede Drikke ere ikke for Legemet eller Maven."

Disse Aabenbaringens Ord er ligesom noget af de ti Buds og de tretten Troesartiklers Teori omsat i Praxis, og hvad mere er: en Praxis, der fuldstændig stemmer med vore Dages Læge- og Socialvidenskab. Overholdelse er — ligefremt og praktisk taget — den naturlige Basis for et sundt og lykkeligt Liv, baade for den enkelte, for Nationerne og for Samfundet som Helhed. Det er et Lys, som skinner ind i Menneskesjælenes Mørke, og lovet være Herren derfor, thi han er Vejen og Sandheden og Lyset.

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencen afholdtes i Lokalet Gamle Kongevej Nr. 6 og tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8.30. Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyder", blev sungen, hvorefter Broder Hans J. Carlsen holdt Indledningsbønnen. Sangen: „O, Helligaand" blev sungen.

Konferencens Præsident, Alma M. Andreasen, bød de Tilstedeværende hjertelig velkommen, hvorefter Søster Julia Øien afgav Rapport over den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed siden sidste Konference, og Br. John Øien afgav Beretning om Ungdomsforeningens Virksomhed.

Ældste M. A. Faldmo afgav Beretning om sin Virksomhed som Missionær og bevidnede, at det sande Evangelium var gjengivet til Jorden. Han bad de tilstedeværende Fremmede om at undersøge Evangeliets Lærdomme og alvorlig stræbe efter at lære de Principer at kjende, som det er nødvendigt at adlyde for at blive frelst.

Præsident Andreasen gav en almindelig Rapport over Konferencens Forfatning. Der havde været afholdt 98 Møder og aflagt mange Besøg hos Fremmede, hvem Evangeliets Principer var blevne forklarede. Der var bleven ført en regelmæssig Korrespondance med de Hellige, som levede paa afsides og fjerntliggende Steder i Konferencen. Kredslærerne, der arbejdede i Trondhjem By, havde virket med Nidkjærhed og udført et udmærket Arbejde. Han paaviste i Korthed, at „Mormonisme" er en praktisk Religion, netop fordi den er Kristi sande Religion. Sangen: „O, min Fader", blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen hilste de Hellige i Trondhjems Konference fra Søskende i Missionens sydlige Konferencer. Han

udtrykte sin Tilfredshed med Arbejdet, som var bleven udført af Missionærerne og lokale Brødre og Søstre, et Arbejde, som viste, hvilke ædle Hensigter vi havde for Øje. Vor Tro er en „levende" Tro, som bærer herlige Frugter, fordi den hviler paa sande Forudsætninger. Vi tror paa en personlig Gud, der aabenbarer sin Villie til sine Børn paa Jorden gjennem sine Tjenere Profeterne. Vor Mission er at være Menneskefiskere, som Kristus i forrige Dage sagde, at hans Apostle skulde være, og dersom vi virker med Flid, vil Herren fritage os for Ansvar og velsigne vor Gjerning. „Mormonismen" lærer Menneskene, at de maa bestræbe sig for at leve et fuldkomment Liv, saa at de kan arve „det evige Liv". Kun ved at adlyde Herrens Befalinger kan vi opnaa Frelse. Det vilde være urimeligt at antage, at vi kan blive frelste af Naade alene eller ved Tro alene. Vi kan ikke modtage noget for intet. Præsidenten advarede de Hellige mod at indlade sig i heftige Diskussioner, der snarere vilde skade Evangeliets Sag end gavne den. Han bad Herren velsigne alle.

Sangen: „O, Fader, lad mit Hjerte saa" blev sungen, hvorefter Ældste Faldmo sluttede med Taksigelse.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndag den 2. April Form. Kl. 11.

Sangen: „Vær velkommen" blev sungen, hvorefter Ældste M. A. Faldmo aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord" blev sungen. Søndagsskolens Bestyrer, Hans K. Karlsen, afgav Beretning over det Arbejde, der var bleven udført i Søndagsskolen siden sidste Konference, hvorefter Skolen udførte et fortrinligt Program, der viste, hvor godt underviste Klasserne var. Den bestaaende Søndagsskole-Organisation blev enstemmig sanktioneret af de tilstedeværende Hellige. Skolen sang: „Kjære Barn, din Gud er nær Dig".

Missionspræsident Hans J. Christiansen udtrykte sin Glæde over at være tilstede ved Søndagsskole-Konferencen og lytte til Børnenes naturfriske Svar og klangfulde Sang, der bar Vidnesbyrd om Barndommens Renhed og Uskyld. Han omtalte, hvilken mægtig og velsignelsebringende Organisation Søndagsskolen var hjemme i Zion. Søndagsskolegjerningen var et Kjærlighedens Arbejde, som for Lærerne og Lærerinderne vilde bringe rige Velsignelser. Han opmuntrede Forældrene til at bibringe Børnene Kundskab om Livets og Saliggjørelsens Principer, saa at de kunde handle ret og udvikle sig i den rigtige Retning. Den theologiske Klasse havde lært mange ypperlige Punkter og modtaget et forøget Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission ved at studere hans Liv, der i Sandhed var mærkeligt og af største Vigtighed for Menneskeslægten, idet han var et Redskab i Guds Hænder til at paabegynde det store og omfattende Evangelieværk i disse de sidste Dage. Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk", blev sungen, hvorefter Missionspræsident Christiansen sluttede Søndagsskole-Konferencen med Taksigelse.

Konferencemødet Kl. 2.

Da det var den første Søndag i Maaneden, blev Mødet afholdt som et Fastemøde. Sangen: „Nu vi os forsamlet har" blev sungen, og Præsident Andreasen aabnede Mødet med Bøn. „Hav Tak for Profeten" blev dernæst sungen.

Ældste M. A. Faldmo udtrykte sin Glæde over at have Lejlighed til at nyde Sakramentet, som efter Kirkeskik blev administreret ved Fastemøderne. Han fremholdt, hvilke Velsignelser Kirkens oprigtige og ydmyge Medlemmer modtog ved at nyde Sakramentet til Ihukommelse om Frelserens Død paa Korset; ved at nyde det gav vi tilkjende, at vi er villige til at holde alle hans Befalinger.

Missionspræsident Christiansen foreslog nu Kirkens øverste Autoriteter til Opholdelse, saaledes som det var vedtaget ved den sidste Generalkonference i Salt Lake City. Forslagene blev enstemmig vedtagne. Fremdeles, at Hyrum M. Smith blev opholdt som Præsident over den europæiske Mission, Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission, Niels F. Green som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne", James A. Hansen som Missionssekretær, Alma M. Andreasen som Præsident over Trondhjems Konference, med Ældste Mikael A. Faldmo som Medhjælper. Forslagene vedtoges enstemmig. Præsident Andreasen foreslog Søstrenes Hjælpeforening og Ungdomsforeningen til Opholdelse. Disse Forslag blev ligeledes enstemmig vedtagne.

Efter Afsyngelse af Sangen: „O Gud, jeg sov saa tryggelig", talte Missionspræsident Hans J. Christiansen til Forsamlingen. Han belyste, hvorledes de Hellige ved at modtage den Helligaand modtager Lys og Kundskab, og derved kan vi kjende Forskjellen paa det sande og det falske, modtage Fred i vort Sind og Fryd i vort Hjerte, hvilke Gavers Modtagelse er et Bevis for, at vi har annammet den sande Lære, med andre Ord Evangeliets frelsende Kraft. Han formanede de Hellige til at adlyde de Autoriteter, som de nu ved Haandsoprækning havde stemt for at opholde i deres forskjellige Stillinger. Han sagde, at de Ord af Frelseren: „Gjører dette til min Ihukommelse", som denne udtalte, da han bød sine Apostle at nyde den hellige Nadver til hans Ihukommelse, er saare meningsfulde og betyder, at vi i alle Ting skal mindes ham og hans Belæringer. De trofaste Hellige skal have det store Privilegium at nyde det hellige Nadvermaaltid med ham, naar han kommer til Jorden igjen, som vi læser i det 27. Kapitel af Lærdommens og Pagtens Bog. Sangen: „Nu Fryd mit Hjerte finder" blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Broder John Øien.

Mødet Kl. 8 Aften.

Sangen: „O hører, I Slægter" blev sungen, og Broder Hans J. Karlsen indledede Mødet med Bøn, hvorefter Sangen: „Er Gud for os" blev sungen.

Præsident Alma M. Andreasen talte over Emnet: „En Religion med Mening". Han fremhævede, at Menneskets aandelige Udvikling var af allerstørste Betydning, og derfor var det af yderste Vigtighed, at

Menneskene praktiserede en Religion, som der var Mening i, og som i et og alt kunde føre dem fremad paa Saliggjørelsens og Udviklingens Bane. Den sande Religion var den, som var i Overensstemmelse med Evangeliets første og fundamentale Principer. Vor Tro paa Gud burde lede os til med Styrke at udvikle vore aandelige Evner, hvilket ikke blev os muligt, undtagen vi adlød Guds Befalinger, med andre Ord Kristi Evangeliums Principer; først da var der Mening i vor Religion.

Missionspræsident H. J. Christiansen omtalte de „himmelske" og herlige Velsignelser, der vilde blive de Hellige til Del i Tusindaarsriget, som Kristus i Henhold til Profetierne skulde oprette paa denne vor Jord, der, naar den Tid kommer, vil modtage sin paradisiske Herlighed. Han fremholdt, at der ved „Himlen" i religiøs Betydning menes den herlige Klode, paa hvilken Gud dvæler, og aldeles ikke et eller andet Sted i det tomme Rum, hvilket fremgaar af mange Skriftsteder. De, som ikke vil adlyde Herrens Befalinger, kan umulig blive delagtiggjorte i de Velsignelser, som de Hellige modtager, men vil nødvendigvis blive straffede, thi „Trængsel og Angst vil blive over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det onde". Sangen: „Nærmere, Gud, til Dig" blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Missionspræsident Christiansen.

Konferencefesten Mandag Aften.

Mandag Aften den 3, April havde den kvindelige Hjælpeforening foranstaltet en festlig Sammenkomst, ved hvilken der serveredes delikate Forfriskninger. Et udmærket Program blev udført, og den mest behagelige og selskabelige Stemning gjorde sig gjældende.

Vi havde i det Hele taget en udmærket Konference og føler os ligesom fornyede i Sindet til at fortsætte vor Gjerning og med Haab og Fortrøstning til Herren se Fremtiden i Møde.

A. M. Andreasen,
Konferencepræsident.

Moder.

En Person har sagt: „Gud kunde ikke personlig være allevegne, og derfor gav han os Mødre." Enhver, som har haft en god Moder, vil sande den dybe Betydning af disse Ord. Naar Fader mange Timer om Dagen og somme Tider i Uger og Maaneder er borte fra Hjemmet for at tjene til Familiens Underhold, er Børnenes Pleje og Opdragelse udelukkende overladt til Moderen; og hvilke Ofre bringer hun da ikke for sine Børn! Intet Offer er for stort for hende; hun arbejder fra tidlig til sildig Aften med en Utrættelighed, der ofte er ligefrem forbavsende, altsammen for at Huset kan være i Orden, som hun siger, og for at der kan blive taget vel Vare paa Børnene; men naar Børnene bliver store, hvor skjændigt belønner de ikke somme Tider Moderen for alt, hvad hun har gjort for dem!

Enhver af os, som har haft en god Moder, staar i en dyb og evig

Taknemmeligheds-Gjæld til hende; og den bedste Maade, paa hvilken vi kan ære hende for alt, hvad hun har gjort for os, er den at leve et ædelt Liv i Overensstemmelse med hendes moderlige Raad og Formaninger, med vor jordiske Faders Formaninger, og med den almægtige Guds Bud og Love.

Denne Maade at leve paa vil sikkert være den bedste Tak, vi kan yde vor Moder.

Moders Navn er en himmelsk Lyd,
Saa vide, som Bølgen blaaner;
Moders Røst er den Spædes Fryd
Og glæder, naar Issen graaner;
Sødt i Lyst og sødt i Nød;
Sødt i Liv og sødt i Død;
Sødt i Eftermælet.

Dødsfald.

Ældste Andreas Nielsen blev født i Nylars Kirkesogn paa Bornholm den 18. August 1834. Saa tidlig som i Aaret 1852 den 12. April blev han tilligemed sin tilkommende Hustru, Anna Katrine Strand, forenet med Jesu Kristi Kirke ved Daab. Dette var den tredie Daab, som blev udført paa Bornholm. Br. N. virkede for en Tid som Missionær paa Øen. I 1854 den 10. Juni blev han gift med sin efterlevende Hustru. De boede i Rønne indtil 1866, i hvilket Aar de flyttede til Nexø, hvor han i en Del Aar var Grensforstander, og gjennemgik alle de Forfølgelser, som i disse Tider kom til dem, der annammede Evangeliet. I 1882 emigrerede Afdøde med sin Familie til Zion, hvor han kom til at arbejde paa Salt Lake Tempel indtil dets Fuldførelse.

Ældste Nielsen var stedse en trofast Sidste-Dages Hellig, og i Herrens Hus havde han udført Arbejde for sig selv og sin afdøde Slægt. Han døde den 13. Februar 1916 i fuld Tro paa Evangeliet og i Forventning om en herlig Opstandelse, som er lovet dem, der er trofaste til Enden.

Begravelsen foregik den 17. Februar fra 2. Wards Mødehus under stor Deltagelse.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)